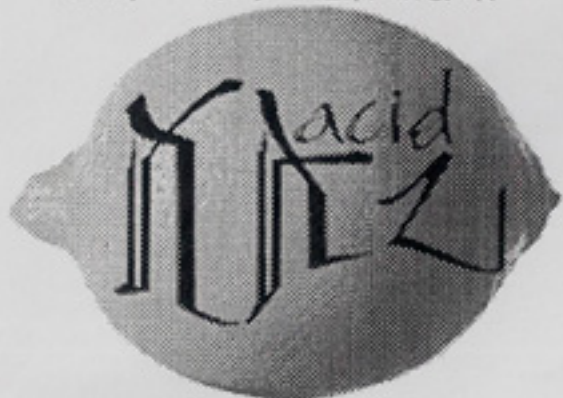

[Http://acidxxl.homesk](http://acidxxl.homesk)

INTRO

Táto celuloizoidná podoba stránky <http://acidxxl.home.sk> vychádza v náklade jeden, dva možno tri kusy, a preto si ju vážte, nekrčte strany a netrhajte ich, aby si tento časopis mohli prečítať aj iní. Ďakujem. Povyberal som sem niektoré z mnohých článkov zo spomínanej stránky, aby som priblížil jej obsah aj tým, ktorí nemajú prístup k počítaču, alebo sa im nechce dívať na monitor a kaziť si oči. Takisto by tento plátok mal slúžiť na propagáciu spomínanej stránky. Veselé zážitky pri čítaní!

-bos-

Zázračný koncert

4.2.2001 sa na jedlíkovej uskutočnil zázračný koncert, na ktorom vystúpili tri košické skupiny. Koncert bol naozaj zázračný, pomohla tomu aj expozícia rôznych obrázkov po koncertnej miestnosti i pred ňou. Bolo to fajn a tak som sa porozprával so všetkými tromi skupinami. Dávam vám k dispozícii rozhovor s markusom /ferom/ z clairvoyance so skupinou lentak /rôzni členovia/ a s pinom /marcelom/ z pudinga.

clairvoyance

čo ste za skupina, ako ste sa dali do kopy, a tak ďalej

no clairvoyance je názov kapely, no a dali sme sa do kopy ešte niekedy v 96. roku, takže vlastne hráme také 4 roky, 3

a kde vás bolo možné počuť?

toto je už materiál v podstate na naše tretie cd, vlastne štvrté /v pozadí hrali clairvoyance/, lebo medzi tým, prvé cd, ktoré bolo nahraté sa volalo lexikon, to nebolo vydané kvôli tomu, že po koncerte na trenčianskom festivale runway, na ktorom sme boli objavom roku 97, sme vlastne zistili, že na tom koncerte hráme lepšie, ako bolo nahraté cd, takže sme ho chceli pretočiť, no ale už sme sa k tomu nikdy nedostali, tým pádom ani to cd nebolo vydané, ale bol nahratý ďalší album, na ktorom bolo päť skladieb, to

bol akože taký minialbum, ale ani to nebolo vydané a teraz vlastne sa vydáva singel, volá sa rozprávka, a tento singel bol prezentovaný aj vo švédsku s tým, že sa stal demom mesiaca v goteborgu

fiha, vy ste košičania a koľký ste?

hej, traja sme ako základ skupiny, ostatní sú vlastne hostia /cca 5 hostia/, takže Félix, Markus a Kaťa

na tento dnešný koncert ste sa ako dostali, lentak vás pozval?

no, vlastne cez miša iča to išlo s tým, že ferko vlastne hosťuje aj v tejto kapele, alebo hrá tam

aké vzťahy máte s lentak?

zlatí chlapi, zlatí chlapi a hudbu hraje každý, takú akú má rád, vieš, takže vôbec im do toho nechcem kaŕať, že sa mi to trebars nepáči, lebo ja mám rád niečo iné

čo máte radi?

myslím, že nemáme nejak vyhranené štýly, ja počúvam všetko, keď najradšej, tak asi bjork, ju mám hrozne rád, dead can dance, radiohead, akože kapely tohto razenia etno

etno
etno hudba je v pohode, elektronika elektronika, no massiv attack, ambient

čo sa chystáte podniknúť v najbližšej dobe?

mohli by sme veľa hrať teraz a natočiť album, natočiť nové cd

máte vydavateľa, alebo niečo také?

zatiaľ akože vychádzame na kompilácii, myslím že deadred records a v podstate majú záujem aj v prahe

robiť distribúciu do celej západnej európy, nejaká pobočka, nejakej americkej firmy, momentálne nemenovanej, v podstate chcú od nás, aby sme natočili album, a ten album bude niekde vydaný, určite sa nájde vydavateľstvo, veríme, ktoré nás vydá, a keď nie, tak sa to urobí nejakým samizdatom, alebo tamizdatom, neviem, možno že aj ty by si vedel nejako helfnúť týmto smerom

ja len tak amatérsky

alebo cez internet by sme chceli niečo aha

akože to bola pôvodná myšlienka, že vlastne robiť tieto veci cez internet, nasadiť do internetových hitparád, cez mp3 com sme to nejak posielali, teraz do nejakej hitparády to šlo, cez nejaký časák

vina

vina, ale ešte jeden, čo tam vychádzal aj ash band a tieto kapely

dobry sme /v pozadí hrali clairvoyance/

vlastne teraz by sme to chceli poposielat do celého sveta, mám vo švédsku nejaké kontakty, v podstate skoro na všetky firmy, takže to poposielame po týchto firmách, ktoré sa zaoberajú niečím podobným, ako je toto, no a uvidíme

jak vznikajú tie skladby, z nejakej improvizácie, alebo?

no z nejakého nápadu sa vytvorí väčší celok, ktorý je hrateľný pre ľudí

tie skladby ale nie sú vždy rovnaké?

tento koncert bol s týmto zámerom, že sa nám vlastne páčila filozofia lentak, tak sme sa zišli len tak a sme si urobili improvizáciu s tým, žr zahráme skladbu, ktorá bude mať asi 30 minút, že to bude len o jednej skladbe, takže

vlastne takto to vznikl, že to bola čistá improvizácia s tým, že vlastne podklad bol nahratý, a potom sa do toho pozvali hostia, ktorí do toho hrali, a tak všeliak – didgeridoo, a tak, predpokladám, že bude aj ďalšia spolupráca, chceli by sme oslviť aj nejakú kapelu, s ktorou by sa dalo koncertovať a urobiť nejakých viac koncertov, mali by sme hrať na pohode v lete, a potom do prahy sa chystáme

okrem hrania, čo robíte?

chodím na konzervatórium v košiciach ja som zamestnaný a som grafik v televízii, zatiaľ

v stv?

V globale

aha

vyrábam tam nejaké zvučky a takéto veci

chceli by ste sa živiť hudbou?

keby sa dalo, kto by sa nechcel, určite by sme chceli hrať, myslím, že každý je tým posadnutý, určite, jednoznačne hrať, keby sa dalo to by bolo úplne najideálnejšie, keby sa to dalo, no na slovensku je to hold ťažké, ale robí sa jeden projekt, akože zatiaľ asi zostane tajomstvom, ono je to taká vec, že to bude tanec spojený s projekciou, s videoprojekciou s tým, že o tom celom sa má natočiť jeden film a čaká sa ako dopadne jedno jednanie, a keď to dopadne, tak od júna by sa mal realizovať ten projekt s tým, že sa dokončí asi v priebehu tak trištvrté roka, že je rozplánovaný – veľká akcia

skade ťa poznám?

mňa poznáš?

hej

vlastne jak si založil tú stránku?

to je dávno ešte sme robili časopis, a potom tomu časopisu som začal robiť stránku, časopis zanikol, lebo sem ho nemohli tlačiť, takže už len stránka

ty by si tam nevedel dať odkaz na našu stránku

no jasne

teraz ešte nie je až tak, volá sa, že www.clairvoyance.sk to by mala byť akože doména, ale momentálne je urobená, len pomaly ju naťahuje, je robená cez flash a nefachčí ešte tak, ako by mala, ale proste chceli by sme robiť vlastne týmto smerom, že všetko o kapele dávať na internet, pretože si myslíme, že to je veľmi silné médium a malo by sa to dostať k ľuďom, to čo chceme povedať, to čo táto hudba hovorí by malo počuť viac ľudí, že také niečo je aj tu, lebo vlastne, ľudia vedia len o tom, čo je prezentované veľkými médiami, vieš

no ja som vás doteraz vôbec nepočul

a vlastne sú aj iné veci, o ktorých vlastne zbytok sveta nevie, pretože nejdú cez veľké médiá a vlastne je to len o tom, že koľko krát si v časopise a koľko krát ťa vidieť na tv obrazovke, o tom to je

a v globale to nevieš nejak?

tam to máme akože vybavené, v podstate máme natočený klip, ten klip bol uvedený aj v klip mánii, v klip trende, si to vybral režisér, že sa mu to hrozne páčilo, natáčal sa asi pól roka, robený bol počítačovou animáciou, no a vlastne potom prvom albume, ktorý

bol úplne naživo nahraný sa vykryštalizovala tá kapela

prvý album sa dá zohnať?

hej, ale ten je totálne experimentálny a je viac tvrdý – gitarový, ale proste je to svojím spôsobom veľmi zložitá až počítačové myslenie a bolo tým zaujímavé, že bolo hrané naživo, a k tomu albumu: ja som vtedy oslovil henriho totha, ktorý sa vyjadril, že to je jedna z mála vecí, ktoré z tohto slovenska môžu konkurovať na západe, no lenže s tým, že bol oslovený, bol som s ním v blave a boli sme dohodnutí, že príde nahrávať, lenže medzi tým on sa preorientoval a dal prednosť komercii, vieš aj keď mal záujem, v podstate sa vyjadril, že on sa môže učiť od nás, že kvôli tomu aj do toho išiel a nechcel za to ani žiadne peniaze, čo bolo proste prekvapením a hrozne sa mu páčil ten prvý klip, lebo klipy sú vlastne na pesničku rozprávka, aj tak sa volá singel, a potom na in the vision a na tom novom albume by mala byť aj nová verzia tejto skladby, no a chceli sme urobiť aj tento album ako multimediálne nejak, že to vystavať ako kozmickú loď

ako ste sa dostali k hudbe, ste nejak hudobne vzdelaný?

fero je vlastne konzervatorista, hrá na klavír 10 rokov a ja hrám na gitaru od svojich 10 rokov, v podstate som basgitarista, tiež mám nejakú IŠ-ku, niekoľko rokov, katka - speváčka tiež prešla si svojím, proste máme za sebou hudobný vývoj, čo som hral trebars hrozne vefa, dá sa povedať že skoro so všetkými väčšími známejšími kapelami, zo všetkými sme boli v kontakte

tak dobre, držím palce
dikes krásne

lentak

No pohoda

Tak niečo o skupine
Jáj no jasne, atk ako mám skúsiť niečo povedať, tak lentak je skupina a hráme hudbu, no a čo ešte ďalej /bol uchechtaný pozn./

Som tu videl nejaké obrázky
Jáj obrázky, treba niečo, tak mi to robíme všetko ako

No aj časopis som čítal
No jasne to robíme, vlastne celú kultúru, čo nás napadne

Ten ičo to si ty?
No ja sa tak volám

Tam na časopise bolo, že šéfredaktor pavol ičo
Hej to je môj malý brat on sa tým zaoberá, jasne ale to ti radšej poviem niečo o hudbe

Ako ste sa dostali k hudbe, že hrajete?
No to je zaujímavá otázka? No k hudbe sa dostaneš, keď počúvaš svet okolo, alebo v sebe, potom to musíš nejak dostať zo seba, aby si sa zachránil

Tie témy tých pesničiek, to je všetko o vás?

Tak o nás, to je o všetkom, čo sa dá uchytiť, tak väčšinou o sne a radosti, tam by sme chceli, to je hrozná, že neviem hovoriť, tak aby to bolo

To je stále použiteľné, ako vznikajú vaše skladby, prídete do štúdia a začnete hrať?

No oni vznikajú, skladby vznikajú a mi ich potom hráme, no niečo väčšinou cvičíme, ale dosť vefa improvizujeme, takže neviem, to chce niečo dobré teraz, niečo, čo zaujme

Tak, čo by mohlo zaujať čitateľov
No jasne, že sa snažíme prechádzať sférami bytia, mišo, nechceš niečo povedať?

Napríklad v tom časopise bola nejaká súťaž, že bolo treba zavolať, no a automobil a som volal a som nevyhral nič

Si nevyhral?
Hej? A aké bolo heslo?
Maťko je doma?
Martinko je doma?

To sme mysleli tak, že proste
A my sme rozmýšľali, že jaký idiot sa nechal nalákať
Budeš mať ten automobil, vieš, lebo chceš, lebo teraz dostaneš naňho chuť, lebo si ho nevyhral, a potom ho dostaneš

A maťo príde domov, vieš mama, že počúvaj niekto ti volal a hovoril nejaká súťaž a hovoril nejaké veci, ako martinko je doma, to malo byť nejaké heslo a neviem jak to mám chápať, on úplne červený, nechápal

A čo s tým časákom, už nie je vôbec?
On bol slovenský, košický časopis?

Hej, hej
Čo? A ja že dajaký pražský, alebo viedenský, akože kriedový papier, 100 strán, farebné fotky
Ale čosi
O tom hovorím?

Ne
Tak potom o inom hovorím
O inom
Acidman
Aha tak to ne, ne
Nie ten
Taký menší
Taká ruka tam bola
Taký, taká plastika taká, jak sa to povie
Šak vy viete jak je náš časák
Hej, hej no ale
To je v pohode, to je celkom dobré

Sme chceli urobiť zázračný koncert, teraz to je zázrak, že to je, lebo čo nie je zázrak?
Také filozofické témy

To je andy warhol /doniesli obrázok/
Ukáž do kamery /som mal diktafón/
Máte radi?
Hej máme skladbu andy warhol, ktorú nikto nepočul,

No a cd
No to máme, sme vydali 4 disky, máme 5 albumov, 5 diskov, všetko
Robíme undergroundové koncerty v garážach, keď je dobré počasie, teplo, garáž

A okrem hrania, čo tak porábate?
Škola, no škola
Sa stretávame, vefa cestujeme po európe
Hej? Aj hráte?
Né, hej na moste
Na moste kde?
Na moste v prahe
Je to turné

Jak sa ti to páčilo
Tak celkom dobrú atmosféru, tak má to atmosféru

Bef, to je pekné
Tie texty, celkom majú ako atmosféru dobrú, takú zvláštnu
Čo, kto?
Tie texty vaše, tá hudba mi až tak nesedi, ale tie texty sú také ako
Čo ti povedali?
Povedali? Ono akože nič mi nepovedali, ako nejaký odkaz, a tak
No, daj si k sebe ten mikrofón
Ako mne sa najviac páčila tá prvá skupina a ten váš koncert, ten váš koncert tie texty ma zaujali, v niektorých pasážach
No ja som sa snažil dosť
To ty si autor textov?
Aj textov, ja som ako taký motorček tejto skupiny, na mne všetci šlapú
Neverte mu on klame, on klame
On vlastní island records
Hej? Tom waits, a tak?
Všetci, všetci

Raz som vás videl pred kožušinami, jak ste vylepovali plagáty, jak to dopadlo?
No tak, dve rozbité hlavy
A nikto vám nepomohol?
Čo?
Nikto sa nepridal?
Nepýtal?
Nepřidal sa k vám pred kožušinami?
Jáj jasne, ale to ináč nie ani fizli, alebo dačo, ale okoloidúcim to vadilo
No hej a ešte tam rozbili takého chlapíka
Hej to som videl cyklista, odložil bicykel
Á to je blbosť
Hej, hej cyklista prišiel
Aha, tak to asi o inej akcii hovoríš
Pred kožušinami, tam oproti hudobnej škole
Ahá, neviem

Hele, on je z acid xxi, chceš niečo povedať?
No počul som o nejakom incidente, čo sa stalo v gesku
O incidente?
Čo niekto si tam pretal žily
No ja som to nebol
No tak ty patriš do skupiny, tak by si mohol niečo k tomu povedať
Neviem
Ty hovoríš o tom, čo si podrezal žily na koncerte
No neviem, ktorý z vás
To on, to on si tuna, to on si podrezal žily
To bude vystrihnuté
Prečo?
Prečo si si to spravil, to idem do topka naživo
Že on si podrezal žily a nie ja, áno on, to sa nehovori to je tajomstvo

A drogy?
Čo to je?
Marihuana?
Ja vkuse, každý deň
A to myslíš, že akože to ich bude zaujímať, vašich čitateľov?
No myslím, že hej
A to ako dosť skoro vám zakážu ten časopis, budete mať pekné problémy, už len acid xxi si predstav ten kartón
Sex drogy rock n roll

A do budúca nejaké vízie
Neviem tak jak zo sociálkou
Ja tiež čakám, ja idem sa odhlásiť
Prečo? si debil?

Akú hudbu máte radi?
Slovenskú, celú slovenskú, čistokrvnú slovenskú, ani nie slovenskú, košickú

Puding sa vám páči?
Puding je dobrý, veď si počul

Dalo sa zatancovať
 Nejaké veľké myšlienka, alebo dačo, čo vás tak zaujíma, čím sa zaoberáte?
 Ja by som: samozrejme drogy zabijajú
 No ja hrám v tej kapelke už strašne dlho, a čo som si všimol, že mišo je agresívny, to by ste mali napísať
 Čo to trepeš, ja som pacifista
 Do kina nechodíte?
 Hej, mišo
 A videl si film dancer in the dark?
 Choď na to
 Je to smutné
 Ne ty si to nevidel
 Nevidel, ale hovorí každý
 Ne, je to dobré, je to dobré
 Z clairvoyance si robil rozhovor?
 Hej
 Hej? Zo všetkými deviatimi?
 Čo je vlastne s kvietkom?
 S akým kvietkom?
 Jaj, kvietok mal prísť
 Čo neprišiel?
 Malo tu byť aj divadlo
 Tá zvuková skúška
 Čo nie je divadlo, alebo čo je divadlo?
 Čo je koncert, a čo nie?
 Čo je koncert, hej, dokonali ľudia počujú hudbu všade
 My počujeme vážnu hudbu
 Mozarta, schopina, vlastne naša inšpirácia pochádza z dób 5000 rokov pred ježišom kristom, inak našou prvou skladbou sme chceli privolať ducha ziggyho stardusta, ktorý odišiel na mesiac, od vtedy sa nevrátil
 Som počul
 Hej, písali v novinách
 Máš nejakú istotu v živote? lebo ty stále hovoríš, že čo je koncert, čo nie

Jáj istotu, istota je neistota, mám istotu v tom, že všetko sa bude meniť a teraz sa na nič nemôžem viazať a tým pádom som slobodný
 A ty si slobodný?
 Nô všetky bytosti budú slobodné Kedy?
 Raz, ne lebo všetky sú ako lotos, ktorý vyrastá niekde v močiary, v bahne, ale má v sebe túžbu po svetle a tým pádom raz vyrastie nad hladinu, vlastne v každom je sloboda, len ju prejavíť, tancovať /zatancovať/
 Tak ďakujem
 Tak bolo to pekné s tebou sa rozprávať
 On vydá 10 exempárov za mesiac
 Ten malý, čo tam predával
 Hej
 Som si ho odfotil
 puding
 čo sa zmenilo odvtedy, čo sme posledný rozhovor robili?
 pino: jáj, aha, tak odvtedy sa nezmenilo skoro nič, vlastne akurát, že sme spravili nejaké nové veci, spravili sme si jasno v tom, že čo budem hrať, a to musím povedať vlastne, že nám výrazne pomohla pesnička pink puding pong, čo je taký náš nejaký hitík, čo sa hráva na funku, proste no zistili sme, že asi tým tanečným smerom, čo sme stále vraveli, že pôjdeme, ale teraz to už aj realizujeme, tak že hráme proste, snažíme sa robiť na koncerte taký set, aby tam neboli vlastne medzery medzi skladbami, takže nejak ich tak prepájame vlastne, to, na to sa teraz sústreďujeme

no a ten pink puding pong, to ako ste to vlastne dostali do rádia?
 pino: ten pink puding pong je pre mňa záhada vlastne až do dnes, lebo to bolo tak, že mi sme boli vlastne v štúdiu, ponahrávali nejaké veci a pink puding pong bol úplný jam, akože keď sme, Miloš už odchádzal, že bališ a mi mu vravíme, tak ešte keď sú rozložené, tak ešte niečo si zahrajeme, sme zahráli ako hneď z fleku, a potom sme sa s tým pohrali ako úplne v pohode sme k tomu pristupovali a vlastne potom tie ostatné veci sa zdali také komplikované a toto práveže naopak, také normálne jednoduchšie, a tak sme to odniesli do funka, čisto len tak na blind a zrazu sme to počuli ako v rádiu normálne, že sme boli niekde a zrazu to išlo, vôbec sme o tom nevedeli, že to pôjde a nás to potešilo
 no tá 10. priečka v top fune?
 pino: nó, no, no, no, to bolo úplne, proste nám volali aj z funka, že to je zvláštne, že čakali, že sa to niekde prepadne a celkom to malo úspech, takže ako nám to ukázalo tak cestu nó
 a nejaký vydavateľ sa nechytí na to?
 pino: a vieš čo, že sa aj chytil, a lebo ako funko je tak mienkotvorné rádio dosť, tak nemôžem samozrejme nemôžem o ničom hovoriť, ale, ale akože podľa jednej skladby sa nedá súdiť, takže musíme ísť nahráť ešte nejakú ďalšiu vec, a keď bude aspoň taká dobrá, ako pink puding tak myslím, že by mal vyjsť potom album, alebo niečo také
 a klip?... som počul o klipe
 pino: no máme také fatálie s klipom,

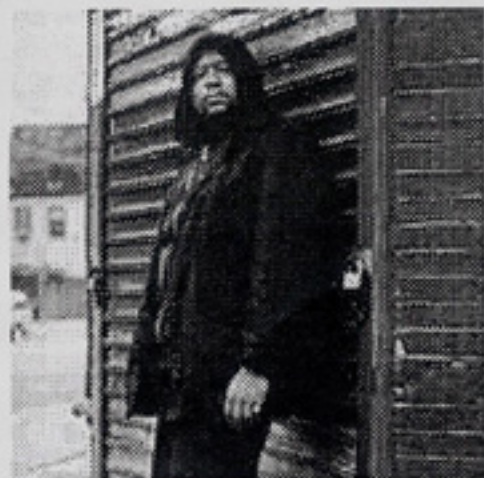
ako je nahratý, všetko hotové, len jedný problém je, že, že je u mňa v compiku a nie sme schopný ho preformátovať do takého formátu, aby bol proste zaradený normálne do nejakých relácií, takže ono asi s klipom je to tak, že akože zatiaľ sa na ňom bavíme len mi, a keď sa nájde niekto, kto ho dokončí, komu sa bude chcieť, tak možno že
 a aký je ten klip, o čom?
 pino: o čom je?
 no
 pino: klip je fajn, klip je vlastne, ako by som to povedal, to treba vidieť, ako fakt sa to nedá povedať, má to dej a má to aj veľmi dobrú pointu a je to také, taký klip na, taký útok na bránicu, že fakt sa pri tom zasmieješ
 a budeme to vidieť, môcť vidieť niekde?
 marcel: neni to až taký útok na bránicu, je to úplne flip
 pino: je to klip-flip
 marcel: klip-flip
 pino: ne ne je to veľmi smiešne, ako človek sa pritom fakt zasmieje a pobaví, keď si ten klip pozrie
 marcel: ne, vôbec to nie je smiešne
 to je na ktorú skladbu?
 pino: na pink puding
 hej?
 pino: hej, hej; ako je tam vlastne, nie je tam isté, o čo tam presne ide, a o to nám išlo, aby sme urobili taký klip, v ktorom sa zdá byť, že niečo sa tam deje, ale necháme to až na toho pozerača, že vlastne, aby on si mysliel o sebe, že je hlupák, a že to nepostrehol

sami ste si to točili?

pino: sami sme si to točili, na konci sa zjaví Marcel a povie že what a fucking sound

aha... čítali ste ten rozhovor, čo som urobil?

pino: no jasne, to je, to je najlepší

rozhovor

marcel: he hej, he hej sa cítim dost taký sparanoioovaný, že čo som tam povedal

Dobre ta díky

-bos-

Ghost dog – the way of the samurai /1999/

Scenár a réžia: Jim Jarmusch

Hudba: RZA

Hrajú: Forest Whitaker, John Tormey, Isaach de Bancole, Henry Silva, Cliff Gorman

Prvé dojmy z tohto filmu som získal, keď som na MTV uvidel zopár ukážok. Na jednej strane som bol nadržaný a na druhej som trochu zapochyboval o mimo hlavno prúdovosti Jima Jarmuscha. Film z roku 1999 sa na Slovensko dostáva s miernym opozdením. Kým na MFF v Blave som

sa na film nedostal, kvôli veľkému záujmu, o dva mesiace neskôr v Košiciach som ho vzhliadol v poloprázdnej kinosále.

Jarmusch je majster v zachytení atmosféry a akéhosi magického náboja. Jeho filmy vyznievajú veľmi príjemne a dôverne, aj keď hovoria o smrti a iných nie práve optimistických stránkach života. Podobne ako v Mŕtvom mužovi, aj v Ceste samuraja sledujeme cestu chlapíka k svojej smrti. Kým Mŕtvy muž zachycoval ducha divokého západu v dobe kovbojov a Indiánov, Cesta samuraja zachycuje divoký západ v dobe hip hopu, modernej techniky, talianskej mafie.

Film sa začína pohľadom na letiaceho holuba, mávajúceho krídlami do rytmu hip hopovej skladby. Pohľad na holuba sa strieda s pohľadom z holubovej perspektívy na strechy domov, ulice a koruny stromov. Celý film je ladený v čerstvých sýtych farbách modrej, zelenej, sivej a čiernej. Hip hop, holuby, ľudské obydlia, rôzne zákutia, to všetko tvorí úžasný "pocit mesta". Aj titulky sú písané spôsobom zapadajúcim do mozaiky filmu. Holub pristáva na streche akéhosi domu, na ktorom stojí chatrč, a na ktorej posedávajú ďalšie holuby.

Zoznamujeme sa so samotárskym Ghost dogom, žijúcim v chatrči na streche

domu so svojimi holubami, ktoré sú jeho najbližšími bytosťami. Nie je to postava perfektného hrdinu, ale chlapíka, zavalitého čemocha s jedným trocha ubiehajúcim okom, poobliekaného v širokých tmavých nohaviciach, mikyne a podobných ležérnych kusoch odevu, aké nosia samurajovia mestských ulíc.

Ghost dog nám počas filmu prečíta niekoľko úrvkov z knihy Hagakura, ktorá je akousi príručkou samuraja, a podľa ktorej sa Ghost dog riadi. Trocha to pripomína básne Williama Blakea z Mŕtveho muža.

Ghost dog sa vydáva do ulíc. Idúc so svojim kufrikom, mu do oka padne akési auto. Pomocou malej čiernej elektronickej krabičky si odomkne centrálné uzamkanie, naštartuje, zasunie CD, navolí skladbu, volume a ide splniť zákazku. Obraz Ghost doga vkladajúceho CD do prehrávača sa objaví ešte niekoľko krát. Splní si zákazku, rýchlo a čisto, ale menší problém sa predsa len vyskytne. Malo to prebehnúť bez svedkov, lenže na mieste činu bola prítomná dcéra jedného z bossov talianskej mafie, sediaci pred telkou sledujúca prestrelku medzi animovanými Itchym a Scratchym. Ešte pred tým ako Ghost dog bez stopy odíde, mu trocha vystrašená, ale zároveň letargická dievčina dá knihu Rashomon. Asi chcel Jarmusch naznačiť prepojenosť svojho filmu so staršími filmami o samurajoch, podľa ktorých boli neskôr točené westerny. Kokretné Akira Kurosawa natočil film podľa jednej z poviedok, ktorá sa najviac páčila malému černoškému dievčatku s kufrikom, ktoré sa s Ghost dogom skamaráti, a ktorj Ghost dog túto knižku požičia.

Mafia, po nevydarenej akcii sa chce Ghost doga zbaviť. Lenže nikto nevie ako ho nájsť, pretože so svojim pánom, členom mafie, komunikuje iba prostredníctvom holubov. Mafiánske dialógy majú strohý rukopis Jima Jarmusch a ako už býva zvykom, pri takomto type filmov, majú nábeh stať sa prinajmenšom známymi. Mafia je zobrazená, nie ako nejaká super organizovaná vražedná skupina, ale ako vymierajúca napodobenina mafie zo starých časov. Vlastne sa jej členovia hrajú na mafiu, v skutočnosti nemajú ani na nájom za miestnosť, v ktorej sa schádzajú. Typické pre mafiánov je sledovanie klasických amerických kreslených filmov, v ktroých je samé násilie.

Je osvetlená história vzťahu Ghost doga a jeho pána. Ghost dog bol totiž pred rokmi v smrteľnom nebezpečenstve, keď ho mlátil nejaký gang. A vtedy sa objavil akýsi chlapík a zachránil ho. Tým sa stal Ghost dogovým pánom, ktorému musí samuraj slúžiť riadiac sa samurajským kódexom. Táto scéna sa niekoľko krát pripomenie i neskôr.

Vo filme je i niekoľko scén mimo hlavného deja. Napríklad scéna, kde dedko idúc so svojim nákupom, napadnutý zlodejom, zráža útočníka k zemi dvomi ranami s typickými bojovými výkrikmi. Alebo, keď mafiáni hľadajú Ghost doga a stretávajú Nobodyho /Indián z Mŕtveho muža/, tiež žijúceho na streche, chovajúceho holuby. Alebo scéna bez väčšieho významu, kde sa Ghost dog pozdraví s RZA ako s

podobným samurajom.

Mafiáni sú v tomto filme ľudia s rasistickými a inými primitívnymi názormi. Feministické cítenie sa prejavuje v scéne, kde ranený mafián zrovnoprávni policajtku. A nájdeme aj iné podobné situácie, kde sa prejavuje ich svetonázor. Zabíja sa s ľahkosťou a čistotou, ako to bolo napríklad už v spomínanom Mŕtvom mužovi.

Okrem malého dievčatka má Ghost dog ešte jedného priateľa, francúzskeho zmrzlinára, ktorého hrá taxikár z Paríža z Noc na zemi. Navzájom si nič nerozumejú, ale vždy vedia, čo ten druhý hovorí. Tiež zisťujeme, aké nevierohodné sú vedecké výskumy, keď raz tvrdia, že zmrzlina je zdravá, raz naopak. Je tu ešte jedna postava blízka Ghost dogovi, a to mystický pes, ktorý sa objaví, akoby pomimo a jeho úloha je len pozeráť sa uprene na Ghost doga.

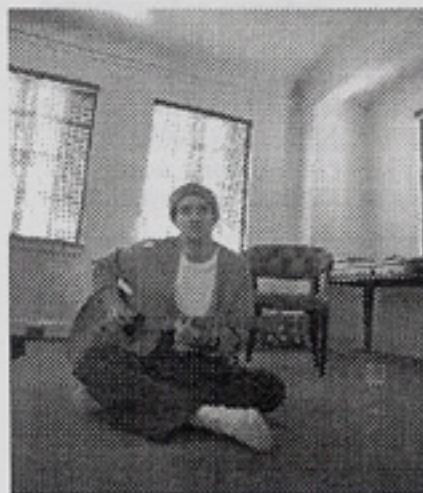
Mafiáni vyhubia Ghost dogove holuby. Ghost doga to zoberie, ale riadiac sa kódexom vydáva sa v ústrety koncu. Po ceste na mafiánske sídlo, kde ide vykonať akt pomsty sa stretáva s rasistickými pytlákmi, ktorých zabíja. Plní tak nie len povinnosť voči pánovi, ktorému musí slúžiť a v žiadnom prípade ho nemôže zabiť, ale aj svoje morálne pohnútky ako človeka.

Opäť nám Ghost dog prečíta úrivoč z Hagakury a potom môžeme sledovať poéziu zabíjania, ako sa Ghost dog s takmer bezvýhodnovej situácie elegantly prestriela až k hlavným bossom mafie. Jeden umiera na infarkt a druhý s veľkou vážnosťou a hrdiac na svoj post bossa mafie prijíma svoju smrť so všetkou dôstojnosťou. Zostáva ešte tretí boss, ktorý je zabitý veľmi rafinovane a netradične.

Po symbolickom rozlúčení a odovzdaní Hagakury malému dievčatku prichádza záverečné stretnutie, kde na ulici oproti sebe stojí samuraj a jeho pán. Ghost dog trikrát umiera a vstáva z mŕtvych, keď sa po troch výstreloch zastaví a opäť vykročí v ústrety svojmu pánovi. Nakoniec sa zosunie na zem a umiera pred očami svojich najbližších, zmrzlinára, malého dievčatka, holuba a svojho pána. Ešte pred tým ako definitívne umiera vykonáva svoju poslednú akciu a dáva knihu Rashomon svojmu pánovi. Tak sa táto kniha dostáva opäť do rúk svojej majiteľky s krvavými odtlačkami Ghost dogových prstov.

Film končí záberom na dievčatko sediace v kuchyni na dlážke, čítajúce z Hagakury úrivoč o tom, že pri všetkom je najpodstatnejší koniec. Akoby ľudia žijúci na zemi sa len hrali každý na inú rolu, mafiánov, samurajov, staviteľov arch a každý z nich hľadá svoju cestu. Všetky však vedú k spoločnému koncu – smrti, ktorou je tento film presiaknutý.

-bos-

John Frusciante - To record only water for ten days

Keď som si prvý krát pustil na seba cédečko Johna Fruscianteho /gitaristu Red Hotu/ s názvom To record only water for ten days, tak som bol trochu zarazený. Vonku už padla tma a ja som sa ležiac v posteli prvý krát zoznamoval s Johnom Frusciantem. Na prvé počutie sa mi zdal divný a pesničky sa mi zlievali do jednej čudnej konzistencie. Na druhý deň som si opäť naplánoval stretnutie s Johnom a tentokrát som bol doslova nadšený. A čím viac sme sa od vtedy stretávali, tým viac som ho spoznal, a tým viac sa mi páči.

Na svojom cédečku má fakt vydarené rify a melódie, ktoré si ma získali svojou úprimnosťou, nekomerčnosťou a jednoduchosťou. Všetky skladby sú vyjadrením človeka, a tak aj pôsobia. Hoci miestami neprofesionálne, ako nie sme zvyknutí pri hviezdach z pop music, ale o to bližšie a ľudskejšie. Viac nenapišem, pretože veľmi príjemné na tomto cd je aj pomalé zoznamovanie a zažívanie Johnovej hudby na vlastnej koži...

-bos-

Pre zaujímavosť ešte spomeniem, že ten nový hit, čo teraz beží v médiách Butterfly od Crazytownu je obyčajná vykrádačka Red Hotu z albumu Mothers milk.

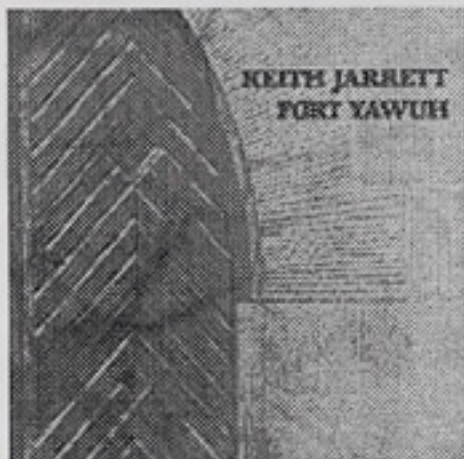
USA vs SVET

Už dávnejšie ma zarazila správička, že George W. Bush ako prezident USA ohlásil odstúpenie Spojených štátov od dohody z Kjóta o znižovaní emisií plynov spôsobujúcich globálne otepľovanie. Hneď som na internete hľadal nejaké reakcie, no nenašiel som. Až teraz po čase na stránke www.greenpeace.org sa objavila reakcia a nájdete tu aj súbor na stiahnutie obsahujúci 100 najväčších

predstaviteľstvom, telefónom, faxom, internetovou adresou, ďalej nejaké to info, čo je vlastne zlé na tom, že USA odstúpila od dohody a rady, ako pomôcť napraviť tento stav.

Ide vlastne o to, že George W. Bush, "a Texas oil man", s mnohými konexiami na rôzne korporácie, ktoré pomáhali pri voľbách sa ide odvdávať fučom stojacim za ním na úkor zdravia ľudí z celého sveta vyhovárajúc sa na ekonomické záujmy Ameriky. Nejde o nič nevšedné a prekvapujúce v politike vefmoci akou je USA, ale myslím, že tu ide o evidentný prešľap a treba na ňo upozorniť.

-bos-

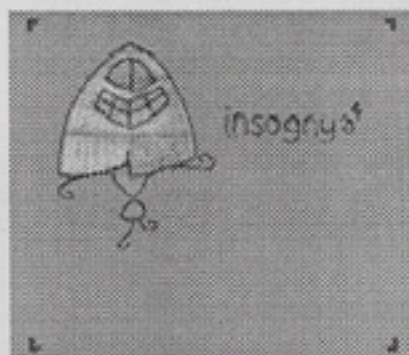
Keith Jarrett / Fort Yawuh

24. Februára 1973 sa vo Village Vanguard v New York city zišli piati jazzmani. Famózný Keith Jarrett- piano, soprano saxophone, so spluháčmi: Dewey Redman- tenor saxophone, percussion, Chinese musette, clarinet, Charlie Haden- bass, Paul Motian- drums, percussion a Danny Johnson- percussion, aby zahrali päť jazzových skladieb zložených ich frontmanom Keithom Jarrettom. Hovoríme o piatich samostatných kúskoch: 1. (If the) Misfits (Wear It) 13:15, 2. Fort Yawuh 18:22, 3.

De Drums 12:10, 4. Still Life, Still Life 8:38, 5. Roads Travelled, Roads Veiled* 20:36, pričom posledná skladba je CD bonus track. Osobne som sa nemohol zúčastniť ich vystúpenia, no prostredníctvom bráškových narodenin som sa dostal k CD s názvom Fort Yawuh. Už booklet svedčí o výnimočnosti tohoto diela. Nie je to klasický umelohmotný, ale vkusný dvojkridlý booklet z tvrdého papiera. Na prednej strane je fotografia časti drevených dverí asi z Yawuhskej pevnosti. Na ďalšej strane je Keith Jarrett s afro účeom v štýle sedemdesiatych rokov sediac na záchranej veži niekde na pláži. A je tu aj klasická knižôčka s ďalšími fotografiami. No a samozrejme samotné CD. Ako som už spomínal, všetky skladby sú Keithovými autorskými dielami. A čo je neobvyklé u tohoto chlapíka je, že hraje aj na soprán saxofón a perkusie. Svoje umenie na saxofóne predvádza v prvej a piatej skladbe. Tá prvá je dosť divoká. Striedajú sa tu uhladenejšie časti so základným popievkom a tiež časti divokého jamu. Nechýbajú ani typické Keithove pokriky a vzdychy. Druhá skladba sa začína zvukmi predpokladám chinese musette, keďže ide o očividne (ušípočujúc) o strunový nástroj s nádychom orientálna. Prichádza klavír nejaké tie perkusie, zvončeky, klepoty a také. A opäť striedanie zvukov, emócií, intenzity, atmosféry, tém, hlasitosti a podobne. Proste jazzové skladby približujúce sa až k vážnej hudbe, povedal by som. Prichádza

skladba De Drums. Uou, pam,pam,padadam... Basový rifík a doňho sa pridávajú perkusie, klavír, úžas. Uou,... Pohoda, úžas. Dživé. A šlapeme na basovom rife. Hodnú chvíľu. Potom sa to zmení a na koniec prichádza obmenený rif a skladba končí, akoby unaveným rifom klesajúcim o poltóny (môj amatérsky odhad). A znovu vážnejšia skladba, zo začiatku pomalá klavírna, neskôr sa trochu rozšupne a ukludní. A na koniec 20 minútový maratón. Väčšinou sa k tejto poslednej skladbe nedostanem, lebo väčšinou zostávam pri repeate skladby De Drums. To je Neskutočná skladba.

-bos-

manifest!

všetci sme nič iné len dokonalá súhra čriev a hovien.

dekadencia

Reštauračný vozeň bol poloprázdny. Reštauračný vozeň patril k ostatným vozňom osobného vlaku Krakowia. Oslavovali sme v ňom počatie Viana i Pasternaka a chválili sme si zabudnutie Pasternaka otcom v

prostrednom kupé prvej triedy.

Presnejšie povedané. Vian, Pasternak a Chloe oslavovali. Alebo ešte presnejšie. Najprv oslavoval Pasternak spolu s Chloe a potom Chloe spolu s Vianom.

sedel som v reštauračnom vozni a z plastového príboru som vytváral nihilistické príhody. Zatiaľ čo obcoval Pasternak, s Vianom sme zručne vytvorili trojdielny historický epos. Počas Vianovho coitusu mi Pasternak pomohol pri rekonštrukcii vylodenia sa spojencov v Normandii. Chloe sa ukázala ako posledná. Mali sme však úplne iné starosti. Chloe bola mlsná nymfička. Chloe bola mlsná nymfička, ktorá rada púšťala medzi svoje bruško a nohavičky úplne neznámych ľudí. Chloe bola mlsná nymfička, ktorá rada púšťala medzi svoje bruško a nohavičky úplne neznámych mužov.

Chloe, mlsná nymfička si však radšej ako mužov medzi svoje bruško a nohavičky a medzi hodvábné pery púšťala pery iných nymfičiek o bruškách a nohavičkách nehovoriac. Chloe bola mlsnou nymfičkou, ktorá obľubovala svoje sestry. Chloe bola mlsnou nymfičkou, ktorá obľubovala svoje priateľky. Chloe bola mlsnou nymfičkou, ktorá obľubovala sestry svojich priateľiek a priateľky svojich sestier.

Čo moje oči a duša a telo s radosťou tolerovali boli dievčatá, ktoré boli dievčatami a s dievčatami. Bolo euforické sledovať dievčenské telá zviňajúce sa v pre a post

orgazmických kľúčoch, najmä ak išlo o Chloe, ktorá tomuto umeniu doširoka rozumela a doširoka sa mu otvárala. Už menej, alebo vôbec som bol tolerantný ku chlapcom. V mojom živote zohrávali len úlohu rodiny a keby som Viana s Pasternakom nachytal pri nejakom post období, určite by som ich rozrezal na tisíc Vianovských a tisíc jedna Pasternakovských kúskov a zakopal ich u Jakuba a Heleny na Záhrade.

Chloe bola krásna. Chloe bola šľavnatá. Chloe bola hodná holých viet. Ani nie tak holých ako nahých, ale Chloe ten rozdiel vždy vedela rozoznať. Chloe bola moja sesternička, ale nebola sesterničkou mojich bratov. Preto sa s nimi kamarátila dekadentne. Preto sa so mnou kamarátila incestne.

incest

Chloe milovala čas strávený v smaltovanej vani. Ja som miloval Chloe v smaltovanej vani. Smaltovaná vaňa sa sťažovala, že ju málo spomínam, tak som jej chcel venovať tieto riadky. Naplnili sa však moje obavy, ktoré sa obávali toho, že Chloe bude to slovo, ktoré spomeniem nespočetne krát. Ospravedlňujem sa smaltovanej vani, ale inak to nejde.

Chloe si vždy svoju oranžovú hrivu nechala vyzývavo oranžovú.

Ja som sedával pri smaltovanej vani, pri Chloe a jej oranžovej hrive. Vofne som dýchal, vofne som myslel. Chloe myslela na to na čo ja. Ja som myslel na Chloe. Preto mi nerobilo problém pomyslieť si na ruky, na ktorých si Chloe pestovala nemravné prsty, ktoré sa ešte nemravnejšie zakrúcali do nechtov, ktoré sa najnemravnejšie blížili k . . . Sedával som pri smaltovanej vani a nútil som Chloe robiť len to, čo by asi sama spravila, keby som tam nesedával. Nemala ani trochu ostychu pred smaltovanou vaňou. . . blížili k najviac nemravnej, najmožnejšie najnemravnejšej troška odlišnej hrive, ktorá chutila tak úprimne. Cez malinké oranžové chlčky sa valila neznesiteľná vlna rozkoše a len smaltovaná vaňa vedela, čo je mydlová voda a čo krása orgazmu.

Podal som Chloe uterák. Uteral som ju dosucha a odniesol si ju na policu, aby som sa na ňu mohol dívať a znova vofne mysleť.

záhrada

Jakub a Helena boli doma. Tak ako ich naposledy nechal Martin a s kamerou sa pobral preč. Helena bola krajšia. Jakub bol múdrejší.

Vian si šiel nabrat' medu do včelína a Pasternak sa šiel rozhladiť po knižnici Jakubovho starého otca. Helena učila Chloe lietať tak som s Jakubom ostal sám.

Viedli sme reči ateistické. viedli sme reči kresťanské. Až neskôr sme začali o

náboženstve. Jakub mal jasne navrch, lebo za chrbtom mal Pána Boha, ktorý mu všemožne pomáhal.

Keď sme prebrali zmysel života, zavolať si ma Pán Boh na pohár medoviny. A povedal: " Vieš Boris, na to, že si neveriaci, vieš veľmi vefa. Uspokoj sa s tým čo vieš a radšej mlč, mám totiž mnoho známych, ktorý by ťa vedeli umlčať "

Na súhlas sme si štrngli. Dvanásťkrát.

K ránu sme sa zobudili medzi demižónmi. Polovicu z nich vypil Vian, ale aj ten zvyšok nám stačil na to, aby sme sa pohovárali z Pánom Bohom.

Je síce hmotný asi ako slovo synonymum, či tieseň, ale medovinu pije precízne.

-domcsek-

Enrico Fink - Lokshen

Oco opäť raz doniesol akési zvláštne cédečko a poviem vám, že oco má čuch na dobré veci. CD Enrico Fink - Lokshen je vlastne zvukový záznam divadelného predstavenia s jedným hercom /Enrico Fink/ a hudobníkmi. Ide o Talianov, a tak je aj celé toto predstavenie v Taliančine. Booklet je hrubý a spolu s talianskym prepisom scenára je tu aj prepis v Angličtine. Hovorené slovo sa strieda s hudbou a spevom a spomenúť by sa hodilo aj to, že ide o predstavenie o Židovi, ktorý hovorí o svojich starých rodičoch /čiže hudba je tiež

Židovská/. Celý príbeh je vymyslený s vymyslenými faktami, no predstaviteľ hlavnej postavy hovorí, akoby hovoril o veciach, ktoré sa naozaj stali. Zvláštne je, že vlastne ide o príbeh, pri ktorom nie je vlastne vôbec dôležité, či je, alebo nie je skutočný. Začína sa od ničoho, od mena Rotstein a od vysvetľovania, ako sa toto meno dostalo do mesta Ferrara. ďalej prichádza imaginárna fotografia, na ktorej sú mladomanželia stojaci pred synagógou vo Ferrare. Sú to starý rodičia Riccarda Rotsteina. Ženich má oblečený čierny kabát ten, ktorý je akože prevesený na stoličke, na ktorej Riccardo sedí a rozpráva príbeh. Takže meno, fotografia a kabát, je to dosť na to, aby sme mohli začať s rekonštrukciou príbehu. A ešte je tu jeden papier. Dokument o zadržaní Rotsteinovcov, pretože boli Židia. A z tohoto papiera sa dozvedáme miesto narodenia starého otca. Supca, Rusko. Riccardo ďalej hovorí o tom, ako hľadal na mape mesto Supca a nenašiel ho, ako hľadal aj cez internet cez Shtetlseeker. O tom ako sa židovská hudba klezmer stáva módnou a populárnou. O tom ako niektorí Židia prežili, pretože nezostali vo

Ferrare a pobrali sa ďalej, lebo boli múdrejší, alebo mali viac peňazí. Odišli a možno už zabudli na krásnu školu, v ktorej sa učili, tie malé stromy, ktoré zasadili, a malé kamene, ktoré hádzali do jazera s kamarátmi na Shtell, z ktorého odišli, a ktorý je dnes zrovnaný so zemou. Supca, Konin, Byelopole, Selets, Belz... ďalej hovorí o obraze, ktorý sa mu páči, na ktorom sú dvaja zamilovaní, a on si predstavuje ako jeho prastarý otec spieva jeho prasterj mame. Hľadá korene aj prastarých rodičov a hovorí o tom ako vzdialené boli ich mestá, v ktorých žili a ako chodili jeden za druhým. Takto príjemne si spolu s Riccardom predstavujem tie staré krásne časy a znenazdajky sa začínajú objavovať obrazy brutality, smrti a deštrukcie. Celé toto dielko však aj napriek jeho smutnému, nostalgickému obsahu pôsobí príjemne vďaka podaniu Enrico Finka a jeho hudobníkov.

Je tam hromádka smetia, a dve bezhlavé telá: Žid a jeho pes.
Včera, uprostred pofa sekera ich sľala.
A dnes ich prasa dotlačilo sem, šlapajúc a váfajúc sa v ich pomiešanej krvi.
Pokoj, zajtra príde čerstvý dážď a zmyje ich krv pramienkami.
Bez žiadania oblohy o pomoc.

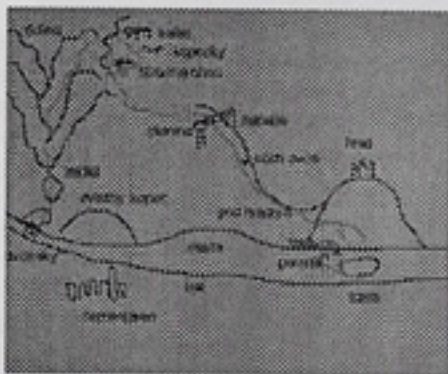
Alebo už vsiakla hlboko do zeme
a zavlažila kvety pri plote.
Zajtra víde Slnko svietiac z východu
ako dnes, ako včera, ako každý deň
a jeho lúče nebudú iné
a bude svetlo a ticho ako vždy.

(úrivok z bookletu)

-bos-

Ako sme sa na výlet vybrali a ako sme mnohými dobrodružstvami šťastne preskákali

Cesta naša sa začína vo štvrtý deň aj štvrtkom volaný, keď Lucia myšlienku svoju vysloví o podniknutí cesty dobrodružnej cez deň piaty aj piatkom volaný a tak vyhnúť sa dňu v škole prežitému. Ja hneď nadšený som a spolu aj iných kamarátov našich lákame.

Na deň piaty však pochyby nás chytajú keďže zostali sme iba dvaja odvážny. No na stanici sa stretávame a do vlaku včasne nastupujeme. Po ceste rozprávame sa a v stanici Mokrancami volanej mojeho dedka s babkou vidíme. Do mesta pod zručaninou dorážame a v stanici rozruch spôsobíme, keď Lucia chce latrínu navštíviť a kľúče dlho zháňame. Všakovakým jedlom a pitím sa zásobujeme a bez mapy sa na cestu vydávame. Po ceste ľudí stretávame a od nich sa dozvedáme, že stavajú Čechom pomník na

lúke kameňami posypanej. Ďalej príhodu filmu podobnú zažívame, keď Lucia ma nabáda, aby do mraveniska ruku svoju som položil. Ešte dlho akoby mravce po nás chodili. Suseda stretávame a hoci milý je na cestu správnu nás neupozorní. Po ceste dostávame sa len k viniciam oploteným, a tak obrátiť sa musíme. Na ceste našej vefa fotíme a na kameru obrázky natáčame.

Už na cestu správnu sa dostávame a po značke modrej sa na hrebeň uberáme. Po ceste starobylej stúpame a o časoch pradávnych dišputujeme. Pod hradom sa usádzame a sily fyzické načerpávame. Ďalekohľadom lietadlo vidíme a na našich spolužiakov myslíme. O druhoch prírodných a veciach rozličných hovoríme. Jaštericou a inými zvermi prírodnými nadšený sme a tak kamerami ich zachytávame. Pod vedením elektrickým oddychujeme a na hrad obraz sa nám naskytáva. Konečne na planinu vystúpime a jedlom a pitím sa pohostujeme. Spev vtákov a muchu nahrávame. Lucia kvety bez koreňov nachádza a do mňa ich hádže. Nakoniec sa ďalej poberáme o veciach tajných hovoríme a v púzdre zvláštne guľičky od kofajnic nám hrkajú. K doline zádielskou volanej prichádzame a výhľadom krásnym sa nadchýňame. Pod veľký strom sa utáboríme a oheň napriek zákazu rozkladáme, keď počasie sa na chvíľu zhorší a kvapky dažďové na hlavách cítime. Chlieb so syrom plátkovým si opekáme systémom Luciou vymysleným, ktorá viac krát na ceste tejto nám neprijemnostiam vyhnúť sa pomôže. Ešte na strom sa vyšplháme a takto si deň v prírode užívame. Opäť sa na cestu vydávame a oheň vodou zahasujeme. Cestou nádhernou sa poberáme a scény pre kameru hráme. Zvuky zvláštne počujeme a na chvíľu neisto stojíme a na lúku s kopčekmi malými naše zraky upierame. Na skalú prichádzame a dolu cestou sa smelo púšťame. Cesta šmykľavá je, no zvládame ju a dolu pri potoku pri ceste vyasfaltovanej dlho sedíme a hovoríme.

Cestou asfaltovanou sa poberáme a hry slovné sa hráme. Cez dedinu prechádzame a ľudí stretávame. Vodu zo studne si dávame a o chvíľu na to starého deduška v tráve vidíme ako aj psíka malého na kopčeku sediaceho. Unavený sa smežeme a stanicu železničnú hľadáme. Malé deti nám poradia a vo veľkej mláke sa ešte raz fotíme. Vo vlaku zmorený sedíme a sprievodca divný je a z peňazí vydať nám nevie. Nakoniec dvadsať korún od nás berie. Obrazy krásne sa nám naskytávajú jak slnko za železiarne zapadá. Na predmestí vystupujeme a pri električkách sa šťastní lúčime.

-bos-

Dobrodružstvo pokračuje...

Big H

Bolo to už dávnejšie, keď sme sa s Pepom vybrali na veľkého Henryho a jeho band. Vtedy to bolo v Gesku a hral s mladým Lipom /klávesy/, Lehotským /basa/ a jedným cirkusantom za bicími. Henry predviedol majstrovskú hru na gitare za

ievodu sviežich spoluhráčov. Človek je to skromný a vôbec sa nederie predu a nerobí si srandu zo spoluhráčov, hlavne nie z chlapíka za bicími, ktorý jasne spieva. Bubeník nám zaspieval v jednej skladbe a podotýkam bez krofónu, ale vynikajúco až zamatovo príjemným jazzovým hlasom. Celkovo som príjemne umelecky vyžil a popritom som sa aj zasmial. Ale treba povedať, že hry je, čo sa týka hry na gitare naozaj big.

Gesku je oveľa lacnejšie ako v eMku. Toť dodatok k článku.

Waking vision trio

v tomto prípade sa jedná už o hodný časový odstup, s ktorým píšem tieto rady. Bolo to v čase, keď som ležal doma chorý s vysokými teplotami a v tých chvíľkach som sa potil pod perinou aj napriek tomu, že do eMka prišli Waking vision trio, na ktorých som sa tešil. Ale aj tak som tento koncert vzhliadol a to som z postele vôbec nepohol. Totiž bráško Adam mi ho natočil na videokameru. Ale nie celý, ale aj tých 45 minút mi stačilo, aby som pookrial. Dvaja chlapíci z Ameriky a Martin Valihora si zahrali v zostave bass guitar, guitar and drums. Gitarista sa kýval zo strany na stranu, basák sa sfetene usmieval a Martin si to hral za bubnami. Hrali taký svieži jazzík, originálne hudobné nápady, miestami trochu "americké", ale dobré...

Donino/Lazarevitch

v rámci týždňa francúzskej kultúry vystúpili dvaja jazzový hudobníci, o ktorých môžete info na stránke www.assocontinuum.com. Vystúpili ako jazzové duo gitara, basgitar. Hrali taký príjemný jazz. Dostávali nás do iných dimenzií ako povedal jeden chlapík, ktorý na konci ďakoval hudobníkom v mene francúzskej ambasády a povedal, že to bola 4 dimenzia hudby. Naozaj obdivujú hudobníci, keď sa chceli a prvýkrát som videl ako sa gitara dá dokonale využiť ako bongo /bubon/.

Americké jazzové trio

linkovali; Rudi Linka - guitar, Sean Drabitt - bass/kontrabas/, Jason Wildman - drums. Títo traja chlapíci nás v takejto zostave obšťastňovali opäť vynikajúcim jazzom. Žiaľ vďaka organizačnému chaosu neprišlo veľa ľudí, pretože na formálnych materiáloch boli uvádzané viaceré časy i miesta. Ale nám sa podarilo zistiť správne informácie, a tak sme si užili. Po dvoch skladbách sa nám gitarista prihovoril a zistili sme, že vie po česky, a tak nám povedal nejakú tú ľubavú príhodu. Celý koncert aj s týmito neopakovateľnými vstupmi bol skrz na skrz presiaknutý jazzovou atmosférou, a tak som prežil ďalší príjemný večer.

iné...

ten dlhý čas, čo som nepísal o koncertoch som vzhliadol aj koncert môjho

bývalého spolužiaka Tomáša Kraka, ktorý zahral klasické šlágre v jeden večer v Highroade, snáď pre všetkých svojich kamarátov, ktorí sa na ňo prišli pozrieť. Mne sa najviac páčila španielska impresia. Okrem toho na Hlavnej sa v tomto čase dejú všakovaké zaujímavé akcie aj hudobné. Odkedy je teplo celé centrum ožilo a už sa cítim ako v lete na prázdninách. Všade to žije, ľudia posedávajú, prechádzajú sa, proste pohoda. Komu by sa chcelo teraz sa učiť a maturovať... Včera som si zašiel pozrieť si môjho brata do ľudovej školy umenia, kde zahral takú jazzovú skladbu v rámci interného koncertu žiakov. Zvládol to. A ešte k tej Hlavnej by som sa vrátil, kde som napríklad dnes videl takých pohodových hudobníkov, ktorý tam v zložení dve gitary, bongo a husle ľudili príjemné jamové melódie. Pohoda!!!

-bos-

Stanley Kubrick - Dr. Divnovláska
alebo ako som sa naučil nerobiť si starosti a mať rád bombu

"You, can't fight in here, this is the war room"

Geniálny film. Čierno - biela komédia na vážnu tému hrozby atómovej katastrofy. Na jednej z amerických základní veliteľ telefonuje svojmu zástupcovi, aby dal vyhlásiť poplach a poslal atómovej letke kódovaný príkaz na zvláštny útok na ciele v Rusku. Týmto spúšťa mechanizmus, ktorý by sa mal skončiť atómovou vojnou

medzi USA a Ruskom. Letka príkaz prijíma a americký piloti pod vedením svojho vlasteneckého kapitána sa pripravujú na zhodenie svojho nákladu. Zatiaľ vychádza najavo, že veliteľ základne si ruský útok vymyslel, a tým pádom bez príčiny poslal letku na osudnú cestu. Zasadá mimoriadny štáb na čele s prezidentom, aby predišli katastrofe. Na povrch vychádzajú mnohé prekážky, ktoré mali slúžiť na ochranu, no v skutočnosti komplikujú odvrátenie zániku života na zemi. Najprv je to zablokovaný komunikačný systém letky, kvôli falošným správam. Ďalej sú to vojaci na základni, ktorí boli inštruovaní, aby pálili na všetko, čo sa hýbe a priblíži sa do vzdialenosti 200 metrov. Vzniká malá vojna na základni. Roztržka medzi ruským veľvyslancom a úžasnou postavou amerického vysoko postaveného vojenského hodnostára, ktorý vo všetkom vidí len ruské sprisahanie a na USA nenechá dopustiť. Geniálny je aj telefonický rozhovor medzi americkým prezidentom a opitým ruským. Nespočetné množstvo iných vymakaných scén dáva obraz o americkej, ruskej a spoločnosti ako takej. O americkom vlastenectve, coca cole, birokrácii, a možnej hrozbe zániku života spôsobeného jedným paranoidným človekom, ktorý sa strachuje o čistotu svojich

tekutín. Nehovoriac o hudbe, ktorá je tiež geniálne zladená so scénami. O scéne amerického kapitána sediaceho na padajúcej atómovej bombe krúžiac nad hlavou cowbojským klobúkom a o Dr. Divnovláskovi, čo je tiež neuveriteľný charakter. Geniálny film.

-bos-

Betón sa mieša s trávou
Paneláky stoja v šíkoch
A balkóny hľadajú do okien
Holuby sa zlietajú na smetné koše
Deti lozia po preliezke
Vo vchode stoja postavy v kapucniach
Babka s taškou kráča
Chodníky sa preplietajú
Cesty vedú na parkoviská
V troch stromoch štebocú tri vtáčiky
Niektorí kričia z okna
Poštárka zvoní na zvončeky
Vzduch pretne idúce auto
V diaľke počuť húkačku a zvony z kostola
Parapeta sa vlní v teple
Vo vzduchu sa točí igelitová taška
Psy čurajú na pouličnú lampu
Z bytu sa ozýva dunenie basov
Z bytu sa ozýva krik ženy a muža
Z bytu sa ozýva klavír
Pochuť spláchnutia

Niektorí vŕtajú do steny
Deti sa hrajú na schodoch
Potkany sa kŕmia jedom
Niektorí sa obesili v pivnici
Mám rád moje sídlisko

A keď som išiel domov
Našiel som kľúče od bytu
A pozrel som sa von oknom
Kde svietil mesiac biely ako stena
Úctivo som pozdravil
A vyšiel som von
Aby som prešiel cez širokú rieku
Tečúcu do Ríma

Potom sme sa rozhodli
Odhodiť všetok ostych
A urobiť si náhrobné kamene
Ktoré mali tvar kríža
Potom sme uchopili palice
A udreli sa navzájom
Prišli policajti
A urobili poriadok
Na stenu som vyryl piatu čiaru
A vzápätí zazvonil zvonček
Vyfukal som číslo a čakal
Prišiel chlpec z paneláku naproti
A v rukách držal kus mäsa
Nepozrel som sa mu do očí
Kamera sa s bzukotom otočila
Myslel som na pekné veci

Nemohol som hýbať rukou
Uteral som si slzy a smrkol som
Keď sme sa doplavili k brvnu
Ďateľ zaklopal na mäkké drevo
Vystriekla tekutina a pokropila
horúcu kovovú plochu na streche

domu

Starenka s krikom vybehla a dedko
sedel pred televízorom
Ľudia sa prehrabávali v odpadkoch
A mne behal mráz po chrbte
Prišiel si oveľa keď si tam nebol

Lesbička sa usmiala
Prešla štetcom po svojom plochom
bruchu
Červená čiara sa strácala
Nevedela som či mám ustúpiť
Podišla som bližšie
Dva kruhy splynuli v jeden
Sliny sa zmiešali
Biele kamene sa obtierali navzájom
Dva svaly sa zaplietli
Lesbička sa usmiala

Dnes bolo teplo
Keď som sa stretol s Eduardom
Zdal sa mi akýsi čudný
Nič mi nepredstírel a chytil ma
Ani som sa nepohol
Bolo toho veľa
Nevedel som zaspať

ani na iné zobrazovanie skutočnosti. Má len vyvolať určitý pocit. Využívajú sa tu i prvky čierneho humoru, a spolu s čiernobielym podaním filmu podčiarkujú atmosféru dielka.

"Film vznikol postupne. Najprv sme ho točili len preto, aby sme si vyskúšali audio dubbing na videu. Nikto nevedel, čo z toho bude. Nebol žiaden dej, hlavná myšlienka, nič. Natočili sa nejaké zábery. Potom k nám zavítal Lukáš, a tak sme

Neprišiel som na to
Ako si podmaniť svet
A tak tu sedím a premýšľam
Nad nezmyselným bytím

Kreslím si očami tvoju postavu
Nevedel som aká si krásna
Už ťa mám skoro celú
Došla mi tuha

Sneh sa roztopil
Všade sa ukazuje tráva
Otepluje sa
Vyšiel som si len v svetri
Vtáčiky štebocú
Slnko je jasnejšie
Citím sa veľmi dobre
Asi si obujem korčule

Lúbim ťa
Lúbim ťa
Lúbim ťa

-bos-

KEKS 2000, čiernobiely /pôvodne aj farebný/, cca 9 minút

tvorcovia: Julo, Lukáš, Adam

Film je výpoveďou o nefahkej existencii na tomto svete. Snaží sa naznačiť bezvýznamnosť ľudského snaženia a ľudského ducha v kontraste s primitívnymi potrebami a pudmi. Neschopnosť komunikácie. Je metaforou a nesústreďuje sa na dialógy

o zapojili do výroby. Spustil som REC a dialógy vznikali za chodu. Tak ako aj úpad s keksom a nasledovnou pointou. Nakoniec z toho vzišiel celkom ujmavý filmik." julo

-bos-

LAHKO PRETRÁVENÁ STRAVA
LPS

lahko pretrávená strava no. 1

"DOBRY DEŇ, UJO!

Viem, že v poslednom čase sme spolu nevychádzali najlepšie (vieš, aký som náladový) a tak ti na udobrenie posielam tieto papiere, ktoré vlastníš za ten drobný poplatok. Chcem, aby tieto papiere videlo čo najviac ušov a tvoj a tak obsahuje samé divné veci. Jadro tvorí moja tvorba, akási poézia v úvodzovkách. Potom nejaké tie recenzie, názory dokumenty a iné veci. Sú dobré. Ja si to myslím. A môj názor je dôležitý. Keď sa ti tieto papiere páčia, odporuč ich iným ušom.

(Od) porúčam sa.

LPS- zistil som, že Jim Morrison bol génus."

BEGINNING OF A NEW ERA

Úvodník časopisu LPS (lahko pretrávená strava), ktorý rozširuje plejádu undergroundových časopisov v Košiciach. Za päť korún slovenských si môžete vychutnať pôžitok z 20 stranového časopisu formátu A6 napísaného poctivo ľudskou rukou plus všade prítomné ilustrácie, heslá a výroky, to všetko nádhernou mocňuje nekonvenčný zážitok z tohoto časopisu. Vydávajú ho Robo Macko a Julo Takáč a nájdete v ňom množstvo zaujímavých, úprimných poézií, kresbičky, tradičné a stručné recenzie filmov, hudby - akú asi nepočúva Buddha (a možno aj iné...), knihy, všeliaké zamyslenia a úvahy, revolučné heslá a vysvetlenie niektorých pojmov ako revolucionár a gerila, reklamu na čajovňu, dobrú hudbu, časopis Len tak a čítanie a všeliaké iné vyjadrenia nátiace človeka pozrieť sa na veci aj z iného pohľadu a nabádajúce k nekonvenčnosti a iným pozitívnym ľudským vlastnostiam...

-bos-

by ste mali záujem o časopis LPS mailnite na acidxxl@post.sk.

PUDING UZ NIE JE VIAC UNDERGROUND

Symbolicky to dosvedčuje aj vypadnutie skladby pink puding pong z inzinovskej Demovnice, čo je hitparáda mladých, nie celkom beznádejných interpretov.

Ďalšia zdanlivo menšinová slovenská skupina podfahla veľkému biznisu - šoubiznisu. Pred nedávnom mnou propagovaná skupina Puding pani Elvisovej dnes robí prvé kroky k tomu, aby sa onedlho ponorila do bahna komercie a slovenského "hudobného" sveta. Vôbec nejde o to, či ich hudba ostane rovnaká, alebo sa zmení v záujme oslovit' viac ľudí. Či sa už zmenila. Ide o to, že táto skupina spolupracovala na výrobe reklamného spotu pre firmu Globtel, ktorá už vlastní prima kamošov, medzi ktorých sa najnovšie zaradili aj chlapci z pudingu. Chlapci totiž nahrali hudbu do spotu vezmeš, dáš dnuka a si in... A to je z môjho hľadiska veľký prešlap a osobne som úplne stratil chuť ďalej počúvať ich hudbu.

Keď som sa o tom rozprával s kamarátkou Luciou, povedala mi, že "asi potrebujú peniaze". A toto je princíp konzumnej, demokratickej spoločnosti. Hoci je sloboda, človek si nemôže veľmi vyberať, či podporí, alebo nepodporí veľkú firmu, keď sa chce presadiť, pretože potrebuje peniaze. Lenže to nie je celkom pravda. Hoci som sa zatiaľ nepokúšal urobiť niečo väčšie verím a viem, že osobne by som určite nepodporil firmu akou je Globtel a pokúšal by som sa presadiť nejak ináč, alebo by som ostal pri undergrounde a pri tom, čo mám. Pretože pre mňa je dôležitejšie zostať rovný aj keď s málom, ako sa presadiť a zapadnúť do kolotoča peňazí. Totiž, myslím si, že komu ide o tvorivú činnosť a povedzme, že umenie nepotrebuje sa dostať na oficiálny trh, hlavne nie za spomínaných podmienok.

Nech žijú malé menšinové skupiny, ktoré majú radosť z hrania a nepotrebujú robiť pre veľké firmy!

-bos-

ÚVOD:

Po 2. svetovej vojne vo svetovej politike dominovali dve mocnosti: Spojené štáty americké a Zväz sovietskych socialistických republík. Vzťahy týchto veľmocí sa v 50. rokoch vyhrotili na vzájomné súperenie známe aj ako studená vojna. Jedna mocnosť sa snažila držať v šachu druhú a druhá sa snažila dostať do podobnej situácie prvú.

USA mali rozmiestnené vojenské základne v Európe. V kritickej situácii mohli lepšie zareagovať ako ZSSR, ktoré žiadneho spojencu na americkom kontinente

nemalo.

V tom čase sa v povojnovej Latinskej Amerike sa rôzne skupiny snažili o zmenu spoločenského zriadenia a zvrhnutie vládneho systému z dôvodov biedy a utrpenia väčšiny občanov týchto krajín. Čím bola nižšia životná úroveň v týchto krajinách, tým bola väčšia šanca využiť nespokojnosť ľudí a iniciovať revoltu. Porazením vtedajších vládnych vrstiev sa dostávali k moci noví ľudia – nové idey.

Latinská Amerika bola jediným miestom na americkom kontinente, kde mohlo ZSSR získať svojho spojenca, pomocou ktorého mohli ovplyvniť vývoj na tomto kontinente. V niekoľkých krajinách Latinskej Ameriky sa podarilo zvrhnúť diktátorské režimy, ale nastoliť nový systém a udržať si ho sa podarilo na Kube. Kuba bola veľmi výhodným spojencom pre ZSSR svojou polohou ako ostrov 371 km vzdialený od Floridy.

Dvere do Ameriky otvoril ZSSR Fidel Castro, ktorý za pomoci Ernesta Che Guevaru roku 1959 zvrhol diktatúru generála Batistu na Kube a zmocnil sa vlády. Pred uskutočnením revolúcie nemal v pláne socialistickú Kubu. No podpora ZSSR Castrovi pomohla upevniť si moc a zvýšiť životnú úroveň. Tak sa stala Kuba socialistickou republikou.

Od roku 1959 sa na Kube „úspešne“ budoval socializmus 40 rokov, za nepretržitej materiálnej aj ideovej podpory ZSSR. No v roku 1989 padol komunizmus v najvýznamnejšej socialistickej krajine sveta – ZSSR a dotácie sa Kube zastavili.. Problémy pre režim Fidela Castra, sa začali okamžite, klesla životná úroveň, ktorá aj tak už mnoho rokov stagnovala oproti ostatným krajinám sveta, znížil sa vývoz a dovoz, vzrástla nezamestnanosť a chudoba. Klesla produkcia cukru, ktorá bola stále majoritnou surovinou Kuby. Stúpla nespokojnosť a počet emigrantov do okolitých demokratických republík.

Ako to vlastne bolo na začiatku tejto tropickej totality na Kube?

ZÁVER:

Od roku 1959 sa vyše stotisíc Kubáncov ocitlo v táboroch, vo väzeniach alebo otvorených frontoch. Pätnásť až sedemnásttisíc osôb bolo zastrelených. „Niet chleba bez slobody, niet slobody bez chleba,“ vyhlásil roku 1959 mladý advokát Fidel Castro. Ako však upresnil istý disident pred začatím „osobitného režimu“ – konca sovietskej pomoci: „Väzenie, aj keď zásobené potravinami, ostáva stále väzením.“

Celý režim Fidela Castra na Kube bol vlastne výsledkom vývozu socialistickej revolúcie na americký kontinent Sovietskym zväzom, počas povojnového súperenia s USA. Toto súperenie vyvrcholilo v roku 1962. Keď v lete na Kube po podpise kubánsko-sovietskych dohôd o vojenskej pomoci a obrane začal ZSSR dopravovať na ostrov vojenských poradcov, výzbroj a budovať jadrové raketové základne. Rakety mali jasný cieľ – USA. 22. októbra po tom čo letecký prieskum USA zistil na Kube prítomnosť raketových základní, USA vyhlásili námornú blokádu Kuby. O šesť dní vydala sovietska strana príkaz na urýchlenu demontáž sovietskych rakiet na ostrove. Z 20. na 21. novembra kubánska kríza skončila tým, že USA odvolali námornú blokádu Kuby. Obe superveľmoci prešli vo vojenských vzťahoch na normálny režim. No na Kube sa situácia takmer nezmenila. Tyran Castro, ktorý akoby bol mimo času, zoči-voči neúspechom svojho režimu a fažkostiam, ktoré Kuba prežíva, vyhlásil roku 1994, že „by radšej umrel, než by sa vzdal revolúcie“. Akú cenu budú musieť ešte zaplatiť Kubánci, aby uspokojili jeho ego?

Slavomír Sihelník (viac na stránke)

POVIEDKA O VTÁČIKOVI

Bol letný deň. Všade bolo teplo a dusno, a tak ľudia nerobili nič. Nanajvýš vylihovali na balkónoch, alebo pri vodnej nádrži za mestom. Tí najaktívnejší šli nakupovať do veľkého obchodného domu pod veľkým sídliskom. Pri parkovisku plnom áut bol malý kúsok lúky s tromi stromami. Ono, boli to skôr stromčeky. V ich korunách posedávali vtáčiky. Staršie ticho sedeli a sem-tam si našuchorili perie. No boli tam aj mladé, ktoré sa vylihli len túto jar, a tak sa im zdalo sedenie príliš veľkou stratou času, ktorý sa dá využiť omnoho užitočnejšie.

Ešte včera, takto vysedávali na stromoch v lesíku pri vodnej nádrži za mestom. Dnes ráno sa však vybrali do mesta za väčšími možnosťami. Predsa len v meste sú miesta, kde sa potrava nehybne považuje a netreba ju pracne hľadať, a vonkoncom ju netreba loviť.

Ako som už spomínal, mladé vtáčiky nemienili ani v takýto teplý letný deň oddychovať. Obľetovali tri stromčeky a zakaždým zašli ďalej. Takto poletovali a šantili až sa jeden z nich odrazu ocitol vo veľkej hale, do ktorej vletel, ani nevedel ako. Vystrašilo ho, že odrazu bol sám na úplne cudzom mieste. Zmätený narazil do niečoho mäkkého a spadol medzi plyšové medvedíky. Chvíľu ešte trepotal krídelkami. Napokon sa upokojil a podarilo sa mu vyliezť z veľkej krabice a zletieť na dlážku k polici s knihami. Stále nerozumel, čo to má všetko znamenať, no pod dojmami, ktoré sa na neho zovšadiaľ valili aj zabudol na strach a začal si toto

zaujímavé miesto obzerať.

Bolo tam veľa ľudských nôh a veľa kovových vozíkov, ktoré sa vynárali spoza veľkých regálov plných tovaru a opäť sa za nimi strácali. Bolo tu príjemne chladno a tichú vravu ľudí dopĺňala príjemná hudba. Vtáčik neisto stál na klzkej dlážke a kýval s hlavičkou na všetky strany.

Pri polici stál malý chlapec, ktorý si prezeral veľkú knižku. On jediný si všimol vtáčika. Položil potichu knižku naspäť medzi ostatné a pomaly sa pohol smerom k vtáčikovi. Už bol skoro pri ňom, keď sa vtáčik skokom otočil, prikročil a vzápätí uletel. Koleso vozíka, ktorý tlačila dôležite sa tváriaca pani ho minulo len o vlások. Chlapec sa rozbehol a stratil sa medzi regálmi.

Vtáčik vyletel tesne pod strop a sadol si na veľkú rúru, z ktorej mal výborný výhľad. Ľudia chodili sem a tam a z plných regálov si vkladali veci do košíka. Potom sa s plným košíkom premiestnili k špeciálnym priechodom, kde pre vtáčika robili nepochopiteľné veci. Zdalo sa, že za veci, ktoré si odnášajú dávajú za výmenu akési papieriky a pliešky. No vtáčika pomyšľilo, že niektorí dávajú za jednu vec viac papierikov, ako iní za plný košík. Celé to vyzeralo veľmi exoticky.

Potom sa vtáčik premiestnil na iné miesto, kde boli veľké sklenené krabice s rybami, ktoré nehybne čakali na to, kedy si ich niekto vyberie, zabije a položí medzi iné veci do svojho košíka. Bolo to smutné miesto a vtáčikovi sa zachcelo z tohto miesta odísť. Nevedel však ako. V tom zazrel malý kúsok oblohy, ktorá presvitala cez strop. Rýchlo vyletel, no narazil do okennej tabule a znovu padol medzi plyšových medvedíkov.

Odkedy sem vletel ubehlo už dosť času a vtáčik vyhladol. Zistil však, že potravu je tu viac ako dosť. Na jednej z polic, ktorých tu bolo neúrekom boli samé rohlíky. A od výmyslu sveta. Vyhladol si najmäkkší a najchrumkavejší a začal do ňho ťobkať. Odohnal ho však akýsi pán, ktorý sa od ostatných dosť líšil. Nemal košík a vôbec ho nezaujímali veci v regáloch. Pravdaže do tej miery, kým k nim nepriletel vtáčik. Vtáčik zostal hladný a nevedel pochopiť, prečo si nemôže pochutiať na rohlíku, ktorých tam bolo tak veľa. Bolo ich tam toľko, že by stačili pre celý kľdeľ takých, ako je on. Čo kľdeľ, sto kľdeľov. A možno aj viac.

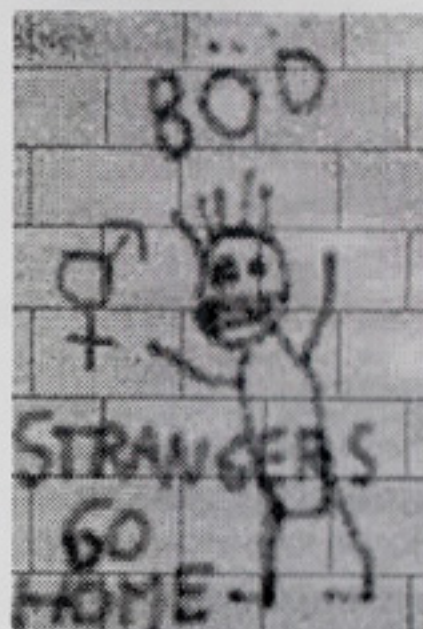
Napriek tomu, že tu bolo toľko potenciálnej potravu ostal vtáčik hladný. A tak začal hľadať východ, ktorým by sa dostal späť k svojim kamarátom vonku. Sledujúc vychádzajúcich a vychádzajúcich ľudí našiel veľkú sklenenú bránu, ktorá však nebola vždy otvorená. Vtáčik sa však podujal na riskantný krok. Zletel na zem medzi dupotajúce nohy a rachotiace vozíky plné vecí.

Dvere boli zavreté. Vedel, že musí vyletieť v pravý čas, hneď ako sa dvere otvoria. Vozík sa priblížil k dverám, ktoré sa otvorili. Vtáčik sa v momente prikročil a vyletel. Vozík cúvol a dvere sa zavreli. Zachytili vtáčika rovno medzi nimi.

Zaznamenajúc malý odpor sa znovu otvorili a vtáčik padol mŕtvu na zem. Zavadil o ňho pán svojou starou topánkou a nevedomky ho odsunul do rohu vestybuly obchodného domu.

Prešlo tadiaľ veľa ľudí, no všimol si ho až malý chlapec s veľkou knižkou, keď vychádzal so svojou mamou. Zobral vtáčika do svojich malých rúk a vyniesol ho na malú lúku s tromi stromami pri veľkom parkovisku. Odvtedy tam vtáčiky prídu len raz za rok, aby si spomenuli na ten teplý, letný deň.

-bos-

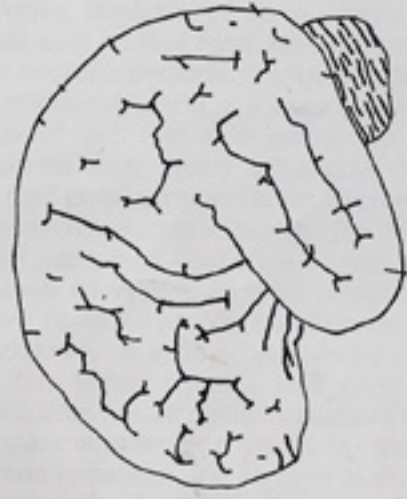
Tove Skutnab Kangas
Menšina, jazyk, rasizmus

Táto kniha je rozdelená na desať kapitol, pričom značná časť sa venuje dvojязыčnosti /viacязыčnosti/ z odborného hľadiska, avšak prístupne i pre laika. V prvých kapitolách sa dozvedáme ako si človek postupne priradzuje k veciam slová a ako sa stáva s chaosu okolo dieťaťa zmysluplný svet, kde všetko má svoje pomenovanie a svoj zmysel. Tiež je načrtnuté ako si človek neskôr vyberá pre seba veci dôležité a ako sa naučí nepodstatné prehliadať. Znamená to tiež, že nie vždy sú veci také aké sa na prvý pohľad zdajú. Je zdôraznené, že človek je úzko spätý s jazykom, ktorý vníma už v matky lone, a ktorý sa pre neho stáva prostriedkom na poznanie okolitého sveta. Máme potom možnosť porovnať rôzne modely školstva, kde sa vyučujú deti s iným materinským

jazykom ako je väčšinový jazyk v danej krajine. Hlavný dôraz sa pritom kladie na rozlišovanie jazyka myslenia a povrchovej plynulosti. Ide o to, že náš mozog má dve hlavné oddelenia vyčlenené jazykovým schopnostiam. Jedno pre rozmyšľanie v jazyku a jedno pre komunikáciu. A tieto oddelenia sa môžu vyvíjať rôzne, čiže nedá sa posúdiť z povrchovej plynulosti schopnosť rozmyšľať a naopak. Vo väčšine krajín sa menšinové deti začínajú do spoločnosti s minimálnou možnosťou uplatniť svoj materinský jazyk v škole, alebo v iných inštitúciách. Táto kniha a jej autorka veľmi obhajuje, aby mali menšinové deti možnosť používať svoj materinský jazyk v oficiálnom styku, a ako najlepší spôsob výuky takýchto detí pokladá vyučovanie v danom materinskom jazyku s určitým počtom vyučovacích hodín jazyka väčšinového. A prechod k vyučovaniu vo väčšinovom jazyku by mal nastať v štádiu, keď si deti budú isté svojimi schopnosťami komunikovať v druhom jazyku, čo sa pohybuje okolo 7.-8. triedy základnej školy.

Rôzne výskumy a modely výuky totiž dokazujú, že deti vyučované takýmto spôsobom vedené k dvojjazyčnosti dosahujú lepšie výsledky vo všemožných testoch na všemožné rozumové schopnosti ako deti jednojazyčné. Deti menšín bez možnosti komunikovať s učiteľom vo svojom materinskom jazyku prekazujú zas oveľa slabšie schopnosti, čo je spôsobené prerušením rozvoja jazykového myslenia vo svojom materinskom jazyku a znovu začínanie s iným jazykom. Navyše povrchovú plynulosť zväčša získajú ľahšie, a tak sú pokladané za rovnocenné s ostatnými väčšinovými deťmi a neúspech v škole sa vykladá tak, že dieťa je hlúpe. Tu presne vidieť nesprávnosť rasistického pokladania iných rás za menejšochopné /viď Slovensko/. V knihe je krásne ukázané ako škola rozdeľuje deti na lepšie a horšie, napriek tomu, že sú v podstate rovnaké. A to sa netýka len prípadu menšín. V knihe je i mnoho príkladov rôznych postupov v rôznych krajinách a rôzne výsledky. Ideálny model by bol, keby sa deti väčšinových skupín učili spolu s deťmi menšinového obyvateľstva s dvojjazyčnými učiteľmi a cieľom by bola dvojjazyčnosť oboch skupín. Tým sa rozvíja tolerancia i mnohé rozumové schopnosti. Neskôr sa kniha zaoberá menšinami ako takými. A spôsobmi s akými sa s nimi zaobchádza v rôznych kútoch sveta. V niektorých krajinách sú naschvál vyučované tak, aby nemohli dosiahnuť schopnosti väčšinového obyvateľstva, a tak aby prirodzene zapadli do systému na najnižšie preičky k prácam, ktoré väčšinovému obyvateľstvu nevoňajú. A ešte všeliaké iné zaujímavé politické metódy sú rozobraté týkajúce sa menšín, no vlastne nás všetkých. A nakoniec sa kniha venuje rasizmu. Najviac na mňa zapôsobil tvrdenie, že ešte stále žijeme v otrokárskej spoločnosti. Z modernej spoločnosti sa vytrácajú radikálne zasahovania proti nepohodlným ľuďom ako aj nepohodlným pomerom, namiesto toho sa primajú nenápadné kroky, ktoré noe sú do oka bijúce, avšak výsledok je rovnaký. Autorka totiž rozdelila svet na štyri časti. Na centrum-centrum, centrum-periféria, periféria-centrum a periféria-periféria. Centrum-centrum je časť sveta, ktorá riadi globálny chod a macdonaldizáciu a cocacolazáciu, centrum-periféria sme my, ľudia vyspelých spoločností žijci si v relatívnom blahobyte, kľmený centrom-centrom a upriamený na svoje životy a blahobyť. Periféria-centrum je centrum tretieho sveta, ktoré riadi periférium-periférium, čiže krajiny tretieho sveta dodávajúceho nám veľa užitočných materiálov, bez ktorých by náš blahobyť nebol možný. Tieto krajiny nás však zásobujú hoci sami umierajú hladom. Totiž tieto krajiny nie sú celkom svojprávne vo výbere, čo chcú produkovať pre seba, a čo pre nás. Sú do značnej miery riadené tým, čo chceme my, ktorí umožňujeme centru-centru vládnuť. Zachádzam tu už aj do subjektívneho pohľadu, ale k nemu ma viac menej priviedla aj táto kniha. Ukazuje totiž najprv „malé“ problémy dvojjazyčnosti a v poslednej kapitole nastolí globálny problém usporiadania sveta, ktorý elegantne uplatňuje systém otrokárskeho vládnutia. Stojí za to prečítať si túto knihu. Zaoberá sa odbornou tematikou, ale zároveň je všeobecnou výzvou k tolerancii a k rešpektovaniu základných ľudských práv.

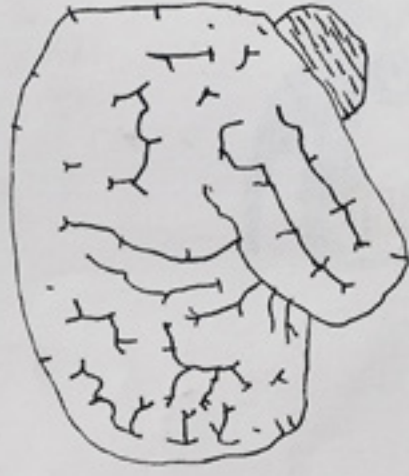

Európan

Ázijčan

Afričan

rasista